

gjør ingen privat Mand, og det skulde dog ogsaa bevise, naar man vil forsvare, at det, der staar i den nuværende Pensjonslov, ogsaa skal staa i den kommende. Nei, ingen Minister kan henholde sig til, hvad Private gjøre, som Grund til at beholde Pensjonslovens Bestemmelser med Hensyn til Embedsmænds Børn. Jeg vil overhovedet kun her gjøre to almindelige, korte Bemærkninger. Dersom man ikke gennem en ny Pensjonslov kan opnaa nogen Nedsættelse eller Besparelse, hvad skulde da bevæge os til at tage en ny Pensjonslov? Det er jo ikke for at faae en ny Pensjonslov, at vi arbeide, men for at faae en ny Pensjonslov, hvorved Statskassen kan spare Noget, fordi det er vor Overbevisning, at Loven af 1851 er altfor favorabel for Embedsmændene; men naar man skulde gaa med den ærede Minister i dette Punkt, saa maatte man omtrent i Et og Alt optage, hvad der staar i den nuværende Pensjonslov. Men hvad vinde vi da ved at faae en ny Pensjonslov? Saa er alt dette Arbejde jo slet ikke Umagen værd. Dette var den ene Bemærkning. Min anden Bemærkning skal gjælde den Udtalelse af den ærede Minister, at, jo længere man forhandlede Sagen, desto større blev efter hans Mening, Kløften mellem Regjeringen og Folkethinget. Ja, det er saa, og det er min Overbevisning, at det vil vedblive at være saa, indtil vi faae en Regjering, der ser denne Sag anderledes, end den nuværende Regjering gjør det. Saa længe vi have en Regjering, der ser paa denne Sag som den nuværende og forskjellig af de forhenværende, vil Kløften mellem Folkethinget og Regjeringen navnlig i dette Spørgsmaal blive større og større. Det er naturligt, det sker ifølge den hele Strømning i Befolkningen, og det kan ikke være anderledes. Det vil vedblive at være saaledes, men det vil ogsaa komme dertil, at vi maa faae en Regjering, som ser anderledes end den nuværende Regjering paa dette Spørgsmaal tilligemed paa forskjellige andre Spørgsmaal. Jo længere man trækker Sagen, ud for at afværge at faae den Lov; Folkethinget her vil give, desto mere tror jeg efter hele Tidens Retning at turde antage,

at den Pensjonslov, man endelig faar, bliver mindre fordelagtig for Embedsstanden end den, man kunde faae i dette Diebstik.

J. Nec: Den Gang der i en tidligere Samling forelaa et Forslag til Pensjonslov var der ligesom nu fremkommet et Forslag om Understøttelse til Embedsmænds efterladte Børn. Jeg stemte den Gang mod dette Forslag, og jeg agter ogsaa i Dag at stemme mod det Forslag i samme Retning, som er stillet af et Mindretal i Udvalget. Det forekommer mig virkelig, at vi ikke kunne gaa videre end til at pensionere selve Embedsmændene og deres Enker, thi tillige at understøtte deres Børn, saaledes som det her er foreslaaet, forekommer mig at være at gaa for vidt. Jeg kan altsaa i Henseende til dette Punkt være enig med den ærede Ordfører. Derimod kan jeg ikke være enig i den Maade, hvorpaa han, da han, ikke sidste Gang, men forrige Gang, havde Ordet, motiverede sin Afstemning over det stillede Forslag. Han sagde, at det smagte noget af Absolutismen at give Kongen en saadan Ret som den, hvorom der her var Tale. Han sagde endvidere, at Saadant var ganske i sin Orden under vore Gnevoldskonger, og han fremhævede en Uttring af Frederik den Sjette, som denne havde brugt en enkelt Gang som Svar paa en Adresse, den bekendte Uttring nemlig: *Et alens vide*. Det ærede Medlem spøiede endelig dertil, at under denne Konge og under vore Gnevoldskonger i det Hele var det naturligt, at man kun søgte at besyttte Embedsmændene, idet man væsentlig kun tog Hensyn til dem. Men, naar der her saaledes især sigtedes til Frederik den Sjette; tror jeg rigtig nok, at det er en saare uheldig Uttring; thi det er jo en bekendt Sag, at det netop er denne Tyrste, som i en overordentlig væsentlig Grad har hævet de undertrykte Samfundsklasser, og at han netop ikke begunstigede nogen enkelt Klasse og altsaa heller ikke Embedsmændene paa de andre Samfundsklassers Beforsyning.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.